

[Socialministeren.]

disse store Befolkningslag udover at betale alle disse Kontingenter og Skatter samtidig med en Kamp mod Arbejdsløshedens Svøbe overhovedet var i Stand til at betale Husleje og Føde og Klæder, opdrage Børnene o. s. v. Jeg fik ikke noget Svar. Jeg spurgte forleden en indenfor det konservative Folkeparti mere betydende Mand — hvis man tør bruge det Udtryk — om det samme. Jeg fik intet Svar. Maa jeg ikke gentage Spørgsmaalet her i Dag og yderligere faa Forklaring paa, hvorledes disse Mennesker herudover skulde kunne svare en Tvangsforsikringspræmie paa 3 pCt. om Aaret, uden at hele deres i Forvejen vaklende Økonomi sank i Grus med det Resultat, at den stolte Bygning, som ikke mindst Arbejderne har rejst til Selvforsikring gennem Sygekasser og Arbejdsløhedskasser, vilde faa et Grundskud.

Ja, men er det nu egentlig saa meget, naar man rigtig ser paa Tingene, at Arbejderne har betalt til disse Formaal? vil man sige fra den Side, der stadig er sur og modvillig. Jeg skal heroverfor gentage nogle faa Tal, som kom frem under Finanslovbehandlingen, jeg tror fra det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen. Der er i de 20 Aar fra 1908 til 1928 udbetalt 299 Mill. Kr. eller gennemsnitlig 15 Mill. Kr. om Aaret til arbejdsløse. Af disse 299 Mill. Kr. har Staten betalt de 128 Mill. Kr., Arbejderne selv de 138 Mill. Kr. og Kommunerne de 33 Mill. Kr. Til Sygekasserne har Staten fra 1900 til 1926 betalt 137 Mill. Kr., men Medlemmerne selv 304 Mill. Kr. og Kommunerne 10 Mill. Kr. Til Invalidefonden har Stat og Kommune betalt 28 Mill. Kr., men Medlemmerne 41 Mill. Kr. Hvis man tager disse 3 vigtigste Forsikringsinstitutioner til Gavn for Arbejderne, i hvert Fald i særlig Grad til Gavn for Arbejderne, altsaa Sygekasse og Invalideforsikring samt Arbejdsløhedskasser, hvortil der i Aar paa Finanslovsforslaget er opført et Tilskud af 20¼ Mill. Kr., har Arbejderne efter disse Love i de nævnte Aar betalt 483 Mill. Kr., Staten 293 Mill. Kr. og Kommunerne 39 Mill. Kr. Den Stigning, der som Følge heraf er sket med Hensyn til Kontingentydelserne, er i Virkeligheden uhyre stor. For Sygekassernes Vedkommende var Medlemstallet i 1901 203 100, nu er det steget til ca. 1½ Million. Medlemstallet er steget til det syvdobbelte, men Kontingentet er steget fra 2 Millioner til 27¼ Million, og hvis man regner Invalidbidraget med, er det steget til 34 Mill. Kr. Det er altsaa ikke steget til det syvdobbelte, men til det

tretten- eller syttendobbelte. For Arbejdsløhedskassernes Vedkommende er Medlemstallet vokset fra ca. 84 000 i 1908—09 til 274 000 i Øjeblikket, det er altsaa godt tre Gange saa stort, men Kontingentet er steget fra godt 1 Million i 1908 til 21 Millioner, det er altsaa tyve Gange saa stort. Og hvad Kontingenterne til Arbejdsløhedsforsikringen angaar, saa er det Bidrag, der i Arbejdsløhedskassernes første Tiaar gennemsnitlig var 12 Kr., stadig steget, idet Stigningen, foreløbig i hvert Fald, kulminerede i 1928—29 med et Gennemsnitskontingent paa 70 Kr. 52 Ø., der var endda Fag, som var oppe paa 169 Kr.

Lad mig, inden jeg forlader alle disse Beregninger, om dette Emne endnu oplyse, at i 1928—29 udgjorde Forbrugsafgifterne, der i særlig Grad hviler paa den brede Befolkning, 202½ Mill. Kr., heraf Told 89½ Mill. Kr., Spiritus 27½ Million, Øl 25 Millioner, Sukker 6 Millioner, Tobak 23½ Million, Kaféskat 14½ Million, Chokolade 10 Millioner og desuden Motorafgiften paa 34 Mill. Kr.; à propos Motorafgiften, som ikke særlig hviler paa de ubemidlede, saa er det — ikke mindst i denne Forbindelse, hvor vi drøfter Muligheden eller, som jeg nu vil sige, Umuligheden af gennem en tvungen Folkeforsikring at læsse nye store Byrder over paa den daarligst stillede Befolkning — dog af en vis Interesse at konstatere, at Antallet blot af Personbiler her i Landet i 1929 er 61 000. Hvis man begynder fraoven i Indkomstskalaen, vil man se, at gennemsnitlig har alle Danske med over 6 000 Kr. i aarlig Skatteindtægt Bil. Det er temmelig vanvittigt, men jeg skal ikke ved denne Lejlighed kommentere dette Faktum nærmere, det er sikkert ganske overflødigt overfor tænkende Væsener, derunder Folketingets ærede Medlemmer.

Jeg skal da slutte disse Betragtninger over Tvangsforsikringens Ugennemførlighed med at pege paa, at medens de indirekte Skatter udgør gennemsnitlig 250 Kr. pr. Husstand og forholdsvis haardast rammer Byens Arbejdere, saa kommer Dr. Zeuthen i sit Værk „Den økonomiske Fordeling“ til det Resultat, at den virkelige Skatteprocent for en københavnsk Familie uden Formue, men med en Indtægt af 20 000 Kr. om Aaret, kun er 11,8 pCt., altsaa at Arbejderne i Almindelighed har en større procentvis Udgift til Skatter, Afgifter og Kontingenter end mange Personer med en Indtægt af 20 000 Kr. om Aaret. Da jeg i øvrigt ikke i Dag skal holde Foredrag om Begrebet Yder eller Nyder, skal jeg indskrænke mig til disse Antydninger, selv om jeg ved,